

NANDO, WE'RE HOME

A Return To The Place That Called First

Ferdinando Frega – Nando the Scribe

Gillettenarrative.com

GILLETTE: NANDO, NASA TAHANAN NA TAYO

Ilang linggo na ngayong paulit-ulit na bumabalik sa akin ang isang sandali ng aking buhay. Taong 1993 noon, at para sa paglulunsad ng isang sistema ng pag-aahit na rebolusyonaryo para sa panahong iyon, lumipad kami ng aking ama papuntang Washington. Paulit-ulit niya akong tinatanong kung masaya ako, at ngumingiti siya. Hindi ko siya madalas makitang ganoon, at naintriga ako — na para bang hinihintay niya ang tamang sandali upang sabihin sa akin ang isang mahalagang bagay.

Isang hapon, pagkatapos ng trabaho, naglalakad kami sa isang pantalan sa tabi ng ilog. Hinawakan niya ang braso ko, hinila ako palapit, at sinabi:
“Nando... nasa Amerika tayo. Nando... nasa tahanan na tayo.”

Masaya siya — puno ang mga mata, halos naaantig, halos handa nang umiyak. Ngunit masyado pa akong bata upang maunawaan ang tunay niyang ibig sabihin lampas sa mga salita.

Ngayon, hindi ko ito malimutan. Halos pitong buwan nang paulit-ulit na bumabalik ang alaalang ito, umiikot sa aking isip. Tatlumpu’t tatlong taon na ang lumipas, at isang taon na siyang wala. Ngunit malakas at malinaw ang kanyang senyas: gusto niyang maunawaan ko na kailangan kong maging handang umalis muli — upang bumalik sa tahanan. Ang tahananang hindi tumanggap sa akin 61 taon na ang nakararaan dahil lamang sa isang pagkakamali ng tagak ng FedEx... pero ibang kuwento na iyon.

Dito sa Italya, pakiramdam ko ay nakakulong ako sa loob ng isang kahon ng prutas — nakakulong sa isang bagay na hindi kailanman naging akin.

Kung paano ako makararating doon, wala akong ideya. Ang aking 70 USD bawat buwan ang tangi kong pinagkukunan, at wala akong hinahabol na sinuman para

sa pera. Mga magagandang babae lamang ang hinahabol ko — kung matatalino sila. Hindi bisyo, kundi hilig. Isang utang na loob sa kanya na hindi kailanman nangangailangan ng advertising — ang babaeng umiiral kahit nag-iisa siyang nakatayo.

At kapag sa wakas ay pumasok ako sa isang silid doon, may tatlong siling taga-Calabria ako sa aking bulsa. Magpapakilala ako sa pagsasabing:

“Ito ang apoy — ang tanging bagay na nagpapanatili sa ating buhay at nag-iingat sa atin sa sakit. Nagsisimula ito sa bibig at nagtatapos sa puwit. Basta huwag na huwag ninyong ipaalam sa mga kalaban.”

Nando